

[Erik Kragh.]

af en styrke på omtrent en halv million. Endvidere vil reduktionen give sig udtryk i en noget langsommere forøgelse af budgetterne med henblik på materielanskaffelser.

For Amerikas vedkommende har man gjort det, at man har trukket to brigader af den ene af de 6 divisioner, der står i Vesttyskland, hjem til Amerika, men således, at disse to brigader stadig hører til den division, de hørte til i Vesttyskland, og de tre brigader roterer. En af brigaderne er til stadighed i Vesttyskland, de to andre står i De Forenede Stater, men kan med moderne lufttransportmidler flyves over i løbet af nogle få timer. For Storbritanniens vedkommende er noget tilsvarende sket. Man har trukket en brigade hjem til Storbritannien, som hurtigt, i løbet af få timer, kan flyves tilbage; den hører stadig til Rhinarmeen. De amerikanske og britiske foranstaltninger må ses alene som en nødvendig følge af valutariske vanskeligheder og ikke som et tegn på, at man opfatter situationen som ændret og kravene som mindre, end de har været tidligere.

Dansk forsvars opgave i den ramme, jeg her har søgt at skildre, er altså at være en del af de konventionelle styrker i Europa, som er den ene komponent af NATO-forsvaret; den anden komponent er som bekendt de strategiske luftstyrker, raketstyrkerne, som hindrer storkrigen. Dansk forsvars opgave er i virkeligheden ikke, som vi i gamle dage altid diskuterede, et eksistensforsvar, men netop fordi det er et led i en større helhed, er forsvaret først og fremmest, som hele NATO-forsvaret er det, et krigsafskrækkende forsvar. Det er denne idé om — og det er jo i virkeligheden NATO-filosofiens hovedpunkt, for så vidt angår de konventionelle styrker og deres berettigelse — at den anden part skal være klar over, at hvis han ville prøve en eller anden lokal aktion i ly af atombalancen, i ly af dette, at han ved, at man nødvendigvis griber til kernevåben, er der på stedet hele vejen i Vesteuropa styrker, som han vil komme i kamp med og hermed vil udsætte sig for udvidelse af denne kamp, for indgriben af andre NATO-styrker og dermed for konsekvenser for sig selv, som han ikke på forhånd kan overse. Det er dette usikkerheds-

moment ved, hvad der vil ske, hvis han foretager en eller anden lokal aktion et eller andet sted, der er den afskrækkende idé i Atlantpagtforsvaret.

Men hertil kræves naturligvis for Danmarks og for andre landes vedkommende styrker af en vis størrelsesorden, et vist numerisk omfang, af en vis uddannelse og med en forsvarlig udrustning, og hermed kommer jeg ind på det problem, som vi diskuterer her i dag. Jeg skal ikke føje meget til, hvad forsvarsministeren har fremsat i sin redegørelse, jeg vil kun pege på, at når forsvarsstyrelsen, som jo dog er den, der har ansvaret for værnenes effektivitet og krigsbrugbarhed — og effektivitet er krigsbrugbarhed — erklærer, at de midlertidige foranstaltninger, der her gennemføres, i det store og hele vil kunne undgå at medføre nedskæringer, der vil få konsekvenser for beredskabet, så mener jeg, at man fra politisk side må kunne stille sig tilfreds hermed. Jeg synes også, det er værd at bemærke, at det nu klart og tydeligt fremgår, at de foranstaltninger, der her er truffet af økonomiske grunde, er engangsforanstaltninger, som ikke vil blive gentaget, og at den opbygning og udbygning af forsvaret, den forrige regering havde stillet i udsigt, vil blive fulgt også af denne regering. Der kan selvfølgelig være enkeltheder, man kan diskutere, men det er min opfattelse, at de midlertidige besparelser, der her gennemføres, er holdt inden for forsvarsforligets rammer.

Må jeg til slut have lov til at sige, at ingen erkender mere end jeg, at socialdemokratiet har stået fast i disse sikkerhedspolitiske og forsvarspolitiske spørgsmål og på vort medlemskab af NATO. Den første opgave for en regering og et parlament må være at sørge for landets sikkerhed, for det er jo landets sikkerhed, alt det øvrige hviler på, og det er derfor mit håb, at den enighed, som nu har hersket i befolkningen gennem alle disse år, ikke forvandles til en ulykkelig tilstand af strid og splid omkring dét, som bør være noget, vi alle burde kunne samles om. Vi kan jo ikke føre en positiv alliancepolitik og en mindre positiv forsvarspolitik, og derfor håber jeg, at denne sag vil få en løsning, hvor man ser på landets sikkerhedspolitiske tarv som det centrale i de overvejelser, man gør sig.